

Jeg vil godt – det måske er lidt naivt, jeg ved det ikke – men jeg vil alligevel mane til en nærmere overvejelse hos Venstre og De Konservative i denne sammenhæng. Vi sidder i øjeblikket og forhandler finanslov i andre lokaler, i andre rammer, men dog i en forholdsvis positiv og konstruktiv stemning. Men jeg synes egentlig ikke, det bidrager til udjævning af kløfterne mellem partierne, hvis man bruger denne sag, som spiller en meget lille rolle for økonomien i virkelighedens verden, men spiller en kolossal stor rolle for dem, det handler om – nemlig dem, der har været ledige og ikke har fået mulighed for at få tilknytning til arbejdsmarkedet – så de ikke skal få et for beskedent forsørgelsesgrundlag i deres pensionisttilværelse. Jeg synes godt, det kunne mane til en lille eftertanke.

Jeg synes egentlig også, at den kritik, der har været af det forhold, at regeringen overhovedet fremsætter forslag, forekommer at være noget ejendommeligt. Jeg kunne forestille mig, hvad der ville være sket, hvis regeringen ikke allerede dagen efter åbningstalen havde taget det initiativ, den til enhver tid siddende regering har ret og pligt til at tage. Hvis vi ikke havde gjort det, hvordan ville de to partier så ikke have heglet os igennem for at være uden initiativ og være uden politiske løsninger på noget som helst?

Men nu foreligger der rent faktisk nogle lovforslag, og der er jo en mening med, at der er en førstebehandling, en udvalgsbehandling, en andenbehandling og en tredjebehandling, og det er også klart, at de behandlinger har en særlig betydning, når der er tale om en mindretalsregering, som regeringen jo er. Det er i virkeligheden en lille appel til alle partier om at undlade at grave grøfterne dybere, end de er, men prøve at se det positive i forslaget. Jeg tror selv, at mange lønmodtagere vil se meget positivt på dette forslag, når det forhåbentlig er blevet vedtaget inden jul.

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Jeg kan godt blive lidt pikeret over, at arbejdsministeren i virkeligheden beskylder os for at ødelægge den gode stemning, når regeringen ikke på et tidligere tidspunkt har valgt at modtage opfordringen fra bl.a. mit parti om at indlede forhandlinger på et langt tidligere tidspunkt. Venstres arbejdsmarkedsordfører, hr. Helge Sander, var også inde på det tidligere.

Men det, der kaldte mig herop nu, var spørgsmålet om frivillighed og ufrivillighed med hensyn til placeringen på arbejdsmarkedet. Det er jo sådan, at en meget stor del af dette lovforslag går på, at folk, der frivilligt har forladt arbejdsmarkedet for f.eks. at gå på efterløn, nu kan foretage en opsparing, som staten betaler halvdelen af. Nu er det normalt sådan, at hvis man ønsker at træde tidligt tilbage fra arbejdsmarkedet, er det noget, man må spare op til og ikke noget, man kan spare op af. Men det er jo det, der er tilfældet her; jeg forstår det ikke, og jeg vil gerne bede ministeren om en kommentar til det.

Jeg forstår ikke, hvordan man kan være så naiv at tro, at hvis f.eks. en 60-årig efterlønsmodtager ved at indbetale 112 kr. om måneden kan få udbetalt 6.000 kr. ekstra om året fra det 67. år og resten af sin levetid, vil kun hver tiende gøre brug af det. Det er præcis den tiltro, vi har i Venstre til den ganske almindelige danskers evne til at gennemskue, hvornår der er mulighed for en god forretning, som får mig til at sige, at det holder naturligvis ikke vand, og derfor bliver prisen for forslaget langt højere end det beløb, som er anført i bemærkningerne.

Jeg skal i øvrigt i parentes takke arbejdsministeren, fordi arbejdsministeren forsøgte at besvare det spørgsmål, jeg stillede til Socialdemokratiets ordfører uden at få svar på det.

Man kan se af bemærkningerne, at man regner med, at på Arbejdsministeriets område vil 10.000 ud af 120.000 bruge ordningen, og det koster 13 mio. kr. Det tal må jeg gange med 12, hvis alle vil bruge ordningen. På Socialministeriets område regner man med 10 pct.; det vil koste 39 mio. kr., og det tal må jeg så gange med 10, hvis alle vil bruge det. Hvis jeg bruger den regnestok – og jeg har ikke lært noget bedre i det skolesystem, jeg har gået i – når jeg altså frem til, at omkostningerne på Arbejdsministeriets område bliver 165 mio. kr. og på Socialministeriets område 390 mio. kr.

Og når jeg lægger det sammen med de andre omkostninger, der er nævnt i lovforslaget, og som angår kontanthjælpsmodtagere og folk, der modtager AMU-godtgørelse m.v., når jeg altså frem til, at det hele potentielt på sigt vil koste 666 mio. kr., og det er immervæk et helt andet tal end det, ministeren regner med. Det vil jeg gerne bede om en kommentar til.